

Осінній парк

Олександр Довченко

Осінній вечір тихо впаде,
Загорне місто в темноту,
У час цей зоряний, безмовний,
Бродити в парку я люблю.
Попереду іде алейка,
Побіч алейки — ліхтарі,
У два ряди, стрункі й високі,
Стоять, неначе вартові.
І шурхотить опале листя,
Мені говорячи про те,
Те незабутнє і минуле,
Що вже ніколи не прийде.
Казкове світло напівморок
Не розжене, а лиш згустить,
Вдихну пахучого повітря,
Аж серце раптом защемить.
О, скільки спогадів прекрасних!
Надій, страждань, кохання мить,
Неначе було це учора,
А час летить, летить, летить...